

Εύρισκόμεθα εἰς τὴν νηστείαν τοῦ ῥαμαζανίου.

Ἡμέραι ὕπνου καὶ ἀναπαύσεως, νόκτες πλήρεις ὀργῶν καὶ διασκεδάσεων. Ὅλος τῆς ἡμέρας βλέπει τις Ὀθωμανοὺς καθημένους ἐν τοῖς ἐργαστηρίοις των, σιωπηλοὺς, ἀπαθεῖς, νήστες, ἀργοί, εύρισκομένους ἐν καταστάσει τινὶ ναρκώσεως, μὲ ὀφθαλμοὺς βεδορημένους ἐκ τῆς ἀγρυπνίας.

Τὸ προσφιλὲς τζιμπούκιον ἀργεῖ ἐν γωνίᾳ τινὶ τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἐν ταῖς ὁδοῖς φαίνονται ὀλίγοι μόνον, οἱ βιαζόμενοι ὑπὸ ἀναποφεύκτων ἀναγκῶν νὰ ἐξέρχονται, ἢ ἐκεῖνοι ὧν τὸ ἐπάγγελμα τὸ ἀπαιτεῖ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τοὺς εὐπαραύτας ἢ μεγιστάνας, οὗτοι μένουσιν οἴκοι ὑπνώττοντες ἢ οὐδὲν ποιοῦντες.

Τὸ dolce fat niente τῶν Ἰταλῶν, κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας ἰδίως ἐφαρμάζεται καθ' ὀλοκληρίαν ὑπὸ τῶν Ὀθωμανῶν.

Ἄμα σημαίνουσης τῆς ἐνδεκάτης—μῖαν δὴλα δὴ ὄραν πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου—αἱ ὁδοὶ ἀρχοῦνται πληρούμεναι Μουσουλμάνων, περιπατούντων κατὰ ὁμάδας τὸ πλεῖστον. Μὲ κεφαλὴν κεκλιμένην, μὲ ὄμμα νωθρὸν, μὲ βῆμα ἀργόν, σιγηλοί, βαδίζουσιν ἡρέμα, κατελημμένοι ὑπὸ τινος, καὶ ἐγὼ οὐκ οἶδα ὁποῖας, νωχελείας καὶ κατανύξεως, περιμένοντες νὰ φθάσῃ ἡ ποθεινὴ δωδεκάτη.

Ἡμίσεια παρέρχεται ὥρα, καὶ βλέπει τις αὐτοὺς ἰσταμένους πρὸ τῆς θύρας παντὸς ὠρολογιοποιείου, κρατούντας ἐν χερσὶ τὰ ὠρολόγια καὶ ἐρωτῶντας τοὺς κυρίους τῶν καταστημάτων.

— Ποῖον ὥραν δεικνύει τὸ ὠρολόγιόν σου;

— Δώδεκα παρὰ εἴκοσι. . .

— Ἄ! Τὸ ἰδικόν μου δεικνύει δώδεκα παρὰ εἴκοσιδύο, ψιθυρίζει μετ' ἀδημονίας ὁ πιστὸς Μουσουλμάνος, ἐκφύρων ἔθριν, οὐχὶ πολὺ εὐάρεστον, καὶ συγχρόνως ὠθεῖ διὰ τοῦ δακτύλου τὰν λεπτοδείκτην τοῦ ὡς χύτρα καὶ σεβαστοῦ διὰ τὸ μέγεθος ὠρολογίου του.

Μετ' ὀλίγον προσέρχεται ἄλλος πρᾶττων τὸ αὐτό, τοῦ πρώτου διευθυνομένου πρὸς ἄλλον ὠρολογοποιόν, ὅπως ἐπαναλάβῃ τὴν ἰδίαν σκηνήν.

Ἐννοεῖται ὅτι, μὴ ὑπάρχοντος ὀρισμένου τινὸς μέρους, πρὸς ὃ νὰ ρυθμίσωσιν οἱ ὠρολογοποιοὶ τὰ ἴδια αὐτῶν ὠρολόγια, μεγίστη ἀσυμφωνία ἐπικρατεῖ μεταξὺ αὐτῶν, οἱ δὲ νησεύοντες Τοῦρκοι δίδουσι πλεῖονα πίστιν εἰς τοὺς ὠρολογοποιούς ἐκείνους, ὧν οἱ λεπτοδείκται τῶν ὠρολογίων εἰσὶ πλησιέστεροι εἰς τὰς δώδεκα.

Μετὰ τινὰ ὥραν ἰδοὺ ἡ βροντὴ τοῦ τηλεβόλου. Ἀμέσως διακρίνεται κίνησις μὴ ὑπάρχουσα πρότερον, καὶ ἀκούεται ψίθυρος διατρέχων τὰς ὁδοὺς, τῶν

Μουσουλμάνων ὑποτονθορυζόντων εὐχὴν τινὰ, ἀφοῦ πρότερον καταλύσωσιν ἐλαίαν, τὸ πρῶτον φαγητόν, δι' οὗ διακόπτεται ἡ νηστεία ἐκάστης ἡμέρας.

Τότε δὴ τότε ἀρχεται ὁ μέγας κατὰ τῶν φαγητῶν καὶ γλυκυσματῶν πόλεμος. Οἱ κλίβανοι καταπλημμυροῦσιν Ὀθωμανῶν καὶ Ὀθωμανίδων—διότι αἱ Ὀθωμανίδες, καὶ εὐποροὶ οὔσαι, δὲν κρίνουσιν ἀνάξιον ἑαυτῶν νὰ καταγίνωνται καὶ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας—λαμβανόντων καὶ λαμβανουσῶν τὰ ἐξαισια καὶ ποικίλα ἐκεῖνα βρώματα, ὧν τὸ εὐώδες καὶ ἡ κνίσσα καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς τὴν ὄρεξιν δύνανται νὰ κινήσωσι.

Ὁ ῥαμαζάν-χαλβᾶς, ὁ πιρίντζ-χαλβᾶς, γλύκισμα, ἂν ὄχι διὰ Θεοῦς, ἀλλὰ τοῦλάχιστον δι' ἡμιθέους, ὁ παχυλὸς μπακλαβᾶς—δὲν ἤξεύρω τί ὑποφέρει ὁ ἀναγνώστης τὴν στιγμὴν ταύτην, ἀλλ' ἐμοῦ ἡ ὄρεξις ἐκεντήθη λίαν καὶ διὰ τοῦτο τελειῶνω μὲ ἐν κ.τ.λ.—φέρονται θερμοὶ καὶ νωποὶ εἰς τὰς οἰκίας.

Τὰ φῶτα μετ' ὀλίγον ἀνάπτονται ἢ μαρμαρυγὴ τῶν λυχνιῶν τῶν μιναρῶν σελαγίζουσα ἀπὸ τοῦ ὕψους αὐτῶν, φωτίζει διὰ τῆς θαμβῆς καὶ ἐρυθρᾶς ἀγλῆς τῆς τὰς ὁδοῦς, αἵτινες μετ' οὐ πολὺ γέμουσι διαβατῶν Τοῦρκων, Χριστιανῶν, Ἀρμενίων, Ἑβραίων, παντὸς γένους καὶ φύλου, πάσης τάξεως, καὶ ἡλικίας.

Ἐκάστη νύξ τοῦ μηνὸς τούτου ἐν Τουρκίᾳ εἶναι ὡς τις ἑορτὴ καὶ φωτοχυσία.

Β'

Νύκτα τινὰ, μεσοῦντος τοῦ μηνὸς ῥαμαζάν, συμπέσοντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἡμετέρου Νοεμβρίου, νέος εἰκοσαετῆς περίπου κατήρχετο τὴν πρὸς τὸν ποταμὸν φέρουσαν μεγάλην ὁδὸν μόνος, διασκεδάζων καὶ βλέπων τὴν κίνησιν τῶν ἀνθρώπων, ἀνερχομένων καὶ κατερχομένων, καὶ ῥίπτων ἐνίοτε βλέμματά τινὰ λίαν περίεργα εἰς τὰ πωλοῦντα τὰ γλυκίσματα τοῦ ῥαμαζάν ἐργαστήρια, βρῆθοντα τὴν ὥραν ἐκείνην ἀγοραστῶν, ἰδίως Ὀθωμανίδων, προμηθευομένων τοιαῦτα διὰ τὰ μένοντα οἴκοι τέκνα των.

Τὸ ὠρολόγιον τῆς πόλεως μόλις πρὸ ὀλίγου εἶχε σημάνη τὴν δευτέραν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου—μεταχειριζόμεθα τὸ εἰς τὴν Τουρκίαν ἐν χρήσει ὠρολόγιον, ἐπειδὴ τὸ μέλλον νάνελιχθῆ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ἡμετέρων ἀναγνωστῶν δρᾶμα ἔχει χώραν ἐν Τουρκίᾳ—τὴν ὁγδόην δηλαδὴ περίπου καθ' ἡμᾶς.

Μετ' ὀλίγον ὁ νέος ἡμῶν κατῆλθε μέχρι τῆς γεφύρας, διῆλθεν αὐτὴν κατὰ μῆκος, ἰστάμενος ἐνίοτε παρὰ τὰς κιγκλίδας αὐτῆς, ἔφθασεν εἰς τὸν ἄλλον βραχίονα τοῦ ποταμοῦ, διχαζομένου ὑπὸ τινῶν ἐν τῷ μέσῳ αὐτοῦ νησίδων, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι κῆποι, καὶ

πάλιν ἐξῶθεν τῆς πόλεως ἐνούμενου, κατῆλθε διὰ κλίμακος, φερούσης εἰς ἐν τῶν νησίδων τούτων, καὶ ἐλθὼν ἐκάθησεν ἐν τινὶ καφενείῳ, ὠκοδομημένῳ ὑπὸ μίαν τῶν στοῶν τῆς γεφύρας, πλησίον παραθύρου, οὗ κάτωθεν ὁ ποταμὸς ῥέει ὀρμητικῶς καὶ παφλάζων.

Τὰ πάντα ἐν τῷ νέῳ τούτῳ ἐδείκνυσαν ἀνθρώπων, θέλοντα νὰ παραδοθῇ εἰς βεμβασμούς. Διατάξας νὰ τῷ φέρωσι καφφέ, ἀνῆψεν σιγάρον καὶ, στηριχθεὶς εἰς τὸ ἄκρον τοῦ παραθύρου, ἐκάπνιζε προσβλέπων τὸν ποταμὸν.

Τὸ καφενεῖον ἦτο πλήρες ἀνθρώπων καθημένων ἐπὶ θρανίων κατὰ σειρὰν, ὡς ἐν θεάτρῳ τεθειμένων καὶ ἀκροωμένων Ὀθωμανόν τινὰ Μετὰχ' ἐξ Ἀνατολῆς διηγούμενον εἰς τοὺς θαμῶνας τοῦ καφενεῖου παραμύθια, ἅτινα ἐκεῖνοι ἤκροωντο μετὰ προσοχῆς καὶ χάσκοντες.

Ὁ ῥήτωρ ἐφαίνετο κάτοχος ἐντελής τοῦ ἐπαγγέλματός του· ἡ διήγησις του, γινομένη ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς γλῶσσαν ἐλθαζιέ—καθαρεύουσαν θὰ ἐλέγομεν ἡμεῖς—ἔρρειεν ἀκωλύτως καὶ ἀπροσκόπτως, οἱ δὲ μομφασμοὶ του καὶ αἰκινήσεις του, ὁσάκις ἤθελε νὰ πομιμηθῆ συγχρόνως τὴν ἐμιλίαν καὶ τὸν χαρακτῆρα τῶν δρώντων ἐν τῇ διηγῆσει προσώπων, ἦσαν, κατὰ τοὺς ἀκροατάς, ἐντελεῖς καὶ προσκάλουν κυχασμούς, γέλωτας καὶ ἀπειρα μασσιαλά! εὐγε, δὴλον ὅτι τουρκικά. Ὡστε τὰ ῥιπτόμενα εἰς τὸν ἀπὸ ὄρας εἰς ὄραν περιερχόμενον δίσκον τοῦ εὐτυχοῦς καὶ θριαμβεύοντος ὑποκριτοῦ ἢ ἀγορητοῦ ὅπως θέλει αὐτὸν ὁ ἀναγνώστης, εἰκοκασάρια καὶ γρόσια δὲν ἔρριπτοντο ἀδίκως.

(Ἐπιτελεῖται συνέχεια)

Α. ΕΝΥΛΛΗΣ.

ΣΠΗΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΡΟΖΑΛΙΑΣ

Τὸ σπήλαιον τῆς ἁγίας Ροζαλίας, περιδόξου τοῦ Παλέριμου προστάτιδος, κεῖται ἐντὸς ὄρους μετρίως ὕψηλοῦ, ὑψομένου ἐπὶ μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ ὄρους τοῦ Παλέριμου.

Τὸ ὄρος τοῦτο, τανῦν Pellegrino καλούμενον, ὠνομάζετο ἄλλοτε ὄρος Ἑρκτα· λέγεται δ' ὅτι ἐπ' αὐτοῦ ἔστησε τὸ πάλαι ὁ Ἀμίλκας στρατόπεδον ἀπόρθητον, ἀφ' οὗ ἐπὶ πενταετίαν ὄλην ἀπέκρουσε τὰς ἐφόδους τῶν Ῥωμαίων. Τὸ ὄρος Pellegrino ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἐντελῶς παρημελημένον καὶ ἔρημον, κατέστη αἰφνης, τῷ 1624, συνεπίᾳ τῶν ἐπομένων κατὰ τὸ πλεῖστον μυθολογικῶν συμβάντων, ἀντικείμενον τῆς εὐλαθείας τῶν Σικελῶν, καὶ τόπος εὐσεβειστάτης προσκυνήσεως. Κατεσκευάσαν,

1 Ὀνομάζονται οὕτως οἱ ἐπάγγελμα ἔχοντες τὴν ἀφήγησιν παρεμβῆθαι ἐπὶ μισθῷ.

δημοσία δαπάνη, ὅδον βραχίστην μὲν ἀλλ' ἐξαιρετόν, κληθεῖσαν Scala, ἀνερχομένην κλιμακῶδον καὶ ἐπὶ ἀνδρῶν διὰ μέσου τῶν κρημνῶν καὶ τῶν βράχων μέχρι τῆς φλιάς τοῦ ἱεροῦ σπηλαίου, κειμένου σχεδὸν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, εἰς θέσιν τερπνοτάτην. Κατεσκευάσαν δὲ προσέτι περίξ αὐτοῦ τοῦ σπηλαίου περίβολον ἐξ οἰκημάτων ἀποτελούντων εἶδος ἀλλῆς· ἐν αὐτοῖς δὲ διαιτῶνται οἱ εἰς τὴν λατρείαν τῆς ἁγίας προστάτιδος τοῦ Παλέρμου καθιερωμένοι μοναχοί· τέλος ἐναντι τοῦ σπηλαίου, πρὸς τὴν ἐτέραν τῆς ἀλλῆς ἄκρην, ἧς τὸ πέρασ ἀποτελεῖται ὑπὸ τοῦ πρηνοῦς τοῦ βράχου, ἀνήγειρον ἐκκλησιδίον ἐντὸς ὀλίγου πλουτισθὲν διὰ πολυαριθμῶν ἀναθημάτων καὶ δωρημάτων μεγαλοπρεπῶν.

Ἐκ τινος μικροῦ ἀνδρῶν, εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐκκλησιδίου κειμένου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποῦ προ τινος καιροῦ ἰδρῦθη καπηλεῖον χάριν τῶν προσκυνητῶν καὶ τῶν περιηγητῶν, ἀπολαύει ὁ θεατῆς τῆς ὡραιότερας ἀπόψεως ἢ δύναται τις νὰ φαντασθῆ. Ἐκείθεν φαίνεται ἐκτυλισσομένη σχεδὸν παρά τοὺς πρόποδας τοῦ ὄρους ἡ μεγαλοπρεπὴς πόλις τοῦ Παλέρμου μετὰ τῶν προαστείων τῆς, ἡ Bagaria καὶ ἡ il Colle μετὰ τὰς πολυτελεῖς αὐτῶν ἐπαύσεις καὶ τὰ χλοερά φυλλώματα· ἀπωτέρω δὲ ὑπερηφάνως περιέρπουσι ὑψηλότερα τινες τῆς Αἴτνας· ῥάχεις, καίτοι χωρίζομεναι ἀπὸ τοῦ θεατοῦ δι' ὄλου τοῦ μήκου· τῆς νήσου· τέλος ἐκ τοῦ μέρους τῆς θαλάσσης, ἀνακαλύπτει τις τὰς Δειπαρίου νήσους, χαριέντως σκιαγραφουμένας ἐπὶ τοῦ κρασπέδου τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸν ἀείποτε καπνίζοντα κῶνον τοῦ Stromboli.

Ἴδου δὲ ὁ λόγος τῆς συρροῆς τοῦ πλήθους τῶν ἐρχομένων ἐξ εὐσεβείας καὶ περιεργείας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Pellegrino καὶ ἐντὸς τοῦ σπηλαίου τῆς ἁγίας Ροζαλίας.

Κατὰ τινὰ παράδοσιν ἡ ἁγία Ροζαλία κατήγετο ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦ Roger ἐγγόνου τοῦ περιφανοῦς Tanogé de de Hauteville, πρώτου βασιλέως τῆς Σικελίας, ζήσαντος περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ 12ου αἰῶνος· ἐτέρα τις παράδοσις διατείνεται, ὅτι αὕτη ἦτο ἀνεψία Γουλιέλμου τοῦ Ἀγαθοῦ, βασιλεύσαντος ἐν Σικελίᾳ ἀπὸ τοῦ 1150 μέχρι τοῦ 1154 καὶ καταλιπόντος διάδοχόν τὸν υἱὸν αὐτοῦ, Γουλιέλμον τὸν Κακόν· ἐν ἄλλοις δὲ χρονικοῖς ἀναφέρεται ὅτι ἦτο ἀπλῶς θυγάτηρ Σικελοῦ τινος κόμητος ὀνόματι Sinibalde.

Ὅπως δὲ ποτε, δεκαεξέτις οὖσα ἡ ἁγία Ροζαλία ἦτο καλλονῆς ἐξαιτίας, ἦτο εὐσπλαγγνος, ἐκοσμεῖτο δὲ καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀρετῶν, ὧν ἐνεκὰ κατέστη τὸ ἀντικείμενον τοῦ θαυμασμοῦ ὀλοκλήρου τῆς Σικελίας· ἀλλ' αἰφνης ἐξηφανί-

σθη ἐν ἔτει 1159· ἐπειδὴ δὲ οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεύρωσιν τὰ ἔχνη τῆς, ἡ δημῶδες δεισιδαιμονία ἐπίστευσεν, ὅτι ἀνελήθη εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς ἀμοιβὴν τῶν ἀρετῶν τῆς. Ὅτε δὲ ὁ θάνατος κατέλαβε τὴν ἁγίαν ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆς ἐκλεχθέντι ἐρημητηρίῳ, λέγει προσέτι ἡ παράδοσις, οἱ ἄγγελοι ἀνέλαθον νὰ ἐνταφιάσωσιν αὐτὴν, καὶ ἐκάλυψαν τὰ ἱερά τῆς λείψανα διὰ βόθρων, ἅτινα ἀδιαλείπτως ἔκτοτε συντηροῦσιν ἀκμαῖα.

Ἐν ταῦταις, ἡ καλλονή, αἱ ἀρεταὶ καὶ τὰ δυστυχήματα τῆς ἁγίας εἶχον ἐντελῶς ἐξαλειφθῆ τῆς μνήμης τῶν Σικελῶν, ὅτε πέντε αἰῶνας βραδύτερον, ἐν ἔτει 1627, τὸ Παλέρμον κατεμαστίζετο ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ, μάτην δὲ οἱ κάτοικοι αὐτοῦ ἐπεκαλοῦντο γονυκλιτεῖς πρὸ τῶν ἁγιαστηρίων τὴν θεῖαν εὐσπλαγγίαν. Ἡμέραν τινὰ πολίτης ἐπὶ εὐσεβείᾳ διακρινόμενος, κατελθὼν ἐκ τοῦ ὄρους Pellegrino ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐκ θεῖας ἀντιλήψεως ἔμαθεν ὅτι τὰ ὄστα τῆς ἁγίας Ροζαλίας ἔκειντο ἀνευ τιμῶν ἐν τινὶ σπηλαίῳ τοῦ ὄρους ἐκείνου, προσέθηκε δὲ, ὅτι ἐάν τὰ ἱερά ταῦτα λείψανα περιεφέροντο τρεῖς περὶ τὴν πόλιν, ὁ λοιμὸς θὰ ἔπαυεν ἀμέσως.

Πάραυτα ἐπιτροπὴ σταλεῖσα εἰς τὸ ὄρος, ἀνεκάλυψε τῶντι τὰ ὄστα τῆς ἁγίας· τῇ δ' ἐπαύριον ἐν μεγάλῃ πομπῇ οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου περιέφερον αὐτὰ περὶ τὰ τείχη, παραχρῆμα δὲ ὁ λοιμὸς ἐξέλιπεν.

Κύγωνομανοῦντες διὰ τὴν μεγάλην ταύτην εὐεργεσίαν, οἱ κάτοικοι τοῦ Παλέρμου ἐξέλεξαν ὡς προστάτιδα τῆς πόλεως αὐτῶν τὴν ἁγίαν Ροζαλίαν, τὰ δὲ ἱερά αὐτῆς ὄστα ἐγκλείσαντες ἐν μεγαλοπρεπεστάτῃ ἀργυρᾷ λάρνακι ὑπὸ πολυτίμων λίθων κεκοσμημένη καὶ ἀρίστης ἐπεξεργασίας, κατέθηκαν πομπῶδες ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τοῦ Παλέρμου μητροπόλεως.

Ἐκτοτε ἡ ἁγία Ροζαλία εἶναι διὰ τὸ Παλέρμον καὶ δι' ὅλην τὴν Σικελίαν ὅτι ὁ ἅγιος Ἰανουάριος διὰ τὴν Νεάπολιν. Ἡ ἑορτὴ τῆς τελομένη τῶν Ἰουλίον, διαρκεῖ ἐπὶ πέντε ἡμέρας.

Ἡ λάρναξ τῆς προστάτιδος ἁγίας περιέρχεται τὰς κυριωτέρας ὁδοὺς ἐν μέσῳ ἀπείρου πλήθους, ἐπὶ δίφρου αὐτίνος ἡ κορυφὴ φθάνει τὰς στέγας τῶν ὑψηλοτέρων οἰκιῶν, σύρεται δὲ ὑπὸ 40 ἡμιόνων, καὶ εἶναι πλήρης μουσικῶν.

Ἡ λαμπρὰ αὕτη τελετὴ συνοδεύεται ὑπὸ ἵπποδρομιῶν, ἐν οἷς λίαν ἀρέσκονται οἱ Παλερμῶναι, καὶ φανταστικῶν φωταψιδῶν.

Ἐν τῷ ἱερῷ σπηλαίῳ, σχεδὸν εἰς τὴν ἄκρην αὐτοῦ, ἴσταται τὸ ἄγαλμα τῆς ἁγίας Ροζαλίας· παρίσταται δ' ἡ ἁγία ὑπὸ τὸ σχῆμα ὡραίας νεάνιδος εὐλαβῶς προσκλινούσης καὶ προσευχομένης πρὸ τοῦ σταυροῦ, ἐφ' ὃν ἐγείρονται ἡ-

μικλείστοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς.

Τὸ ἄγαλμα τοῦτο εἶναι τόσον μυστηριώδες καὶ τόσον ἀπροσδοκῆτως ἀπαντᾷ τις αὐτὸ ἐν τῷ ἐρημητηρίῳ ἐκείνῳ, ὥστε καὶ εἰς βημάτων τινῶν ἀπόστασιν, νομίζεις ὅτι βλέπεις νέαν Σικελὴν βεβουλισμένην ἐν θρησκευτικῇ ἐκστάσει· ἀμυδρὸν τι φῶς προερχόμενον ἐκ πολλῶν μικρῶν ἀργυρῶν λυχνιῶν, κρεμασμένων εἰς μικρὰν ἀπόστασιν τῆς μιᾶς ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἐπιτείνει τὸ φαντασιώδες τοῦ θεάματος· αἱ ἀμυδραὶ αὐτοῦ ἀκτῖνες φαίνονται μεταδίδουσαι τὰς κινήσεις τῶν εἰς τὸ ἅγιον ἀπείκασμα. Ἡ λεπτὴ τῶν χαρακτήρων τοῦ προσώπου τῆς ἔκφρασις, ἀποπνεύουσα ἀπλότητα καὶ ἐγκαρτέρησιν, ἡ γλυκεῖα καὶ ἡρεμὸς στάσις, αἱ κυμαίνομεναι καὶ εὐγραμμοὶ τῶν ἐνδυμάτων τῆς πτυχαί, μαγνητίζουσι καὶ θέλγουσι τὴν ὄρασιν καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη μετὰ τὴν λήξιν τῆς ὀπτικῆς ἐκείνης πλάνης. Ἡ κεφαλή καὶ αἱ χεῖρες· εἰσὶν ἐκ Παρίου μαρμάρου, τὰ δ' ἐνδύματα ἐκ κρυπτομένου ὀρειχάλκου, βαρύτιμα δὲ ἀναθήματα κοσμοῦσιν αὐτὰ. (*)

Ἐκ τοῦ Grottes et Caverues τοῦ A. Badiu.

A. M. ΚΑΡΑΛΗΣ.

ΠΗΘΝΑ ΚΑΙ ΚΑΜΠΑΙ

Φρειδερίκος ὁ μέγας διέταξε ποτε νὰ φρονεύσωσι πάντα τῆς ἐπικρατείας αὐτοῦ τὰ στρουθία· διότι συνέπεσε νὰ ἴδῃ ἕνια αὐτῶν ἡμέραν τινὰ τρώγοντα τὰ προσφιλῆ τῆς ἐπαύσεως αὐτοῦ κεράσια. Φυσικῶς τὰ στρουθία, κατόπιν δραστηρίας καὶ ἀπηνόους καταδιώξεως, ἐξέλιπον· καθότι τὰ μὲν ἐφρονεύθησαν, τὰ δὲ μετηνάστευσαν. Ἄλλ' ἐντὸς δύο ἐτῶν οὕτε κεράσια ὑπῆρχον πλέον, οὔτε ἄλλα ὀπωρικά, διότι ὁ τόπος ἐκαλύφθη ὑπὸ καμπῶν. Ἐπομένως ἐδέησε νὰ ἐπαναγάγῃ τὰ στρουθία καὶ ν' ἀφήσωσιν αὐτὰ ἐλεύθερα, ὅπως κατορθωθῆ νὰ πολλαπλασιασθῶσιν.

Μόλις παρήλθον πενήτηντα ἔτη ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου γεγονότος ἐν Πρωσσίᾳ, ἡ αὐστριακὴ κυβέρνησις, μὴ λαβούσα ὑπ' ὄψιν τὸ δοθέν πρὸς τὸν γείτονα αὐτῆς μάθημα, ἀπεράσιος νὰ καταστρέψῃ ἐντελῶς τὰ στρουθία. Φειδωλευσμένη δὲ, φαίνεται, δὲν ὤρισεν ἀμοιβὴν εἰς τοῦς καταστροφεῖς τῶν ἀ-

(*) Ἐν τῷ κάτωθι ἐπιγραφῆν βεβαιώσαν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ κόμητος Sinibalde, εὖρον ἐγκλησμένην ἐπὶ τοῦ ὄρους Quisquina.

Ego Rosalia
Sinibaldi Quisquinae de et Rosarum
Domini Filia Amore
DEI MEI JESU CHRISTI
In hoc
Antro Habitare Decrevi.